

[Indenrigsministeren.]

tager jeg ogsaa Ansvaret for og forlanger ikke, at nogen af de andre, som jeg før har nævnt, skal gøre det — de Radikale var jo med her, men alle de andre i Regeringen, derunder ogsaa de Konservative, vilde have denne Lov forlænget og foreslog den forlænget indtil 1. April. Det er Sandheden om den Sag, og det tager vi, som sagt, Ansvaret for. Det har vi godt nok oplyst baade Offentligheden og Tingets Medlemmer om.

Men naar det er Tilfældet, har vi saa ikke Lov til at anføre de Punkter, hvor vi er uenige, hvor vi mener, der er forsømt noget eller gennemført noget, der er i høj Grad utilfredsstillende. Det mener jeg vi har, og enten man nu vil give Tilladelse til det eller ej, vil vi i Henhold til den Ret, vi har efter Grundloven, fortsætte med at fremdrage de efter vor Mening rigtige politiske Synspunkter og Grundsætninger, som de er fremført, dels i Regeringen og dels udenfor. Hvad der er Ret for den ene, kan formentlig ikke være helt Uret for den anden, og det er da ogsaa det, jeg har tilladt mig at gøre. Jeg har imidlertid faaet megen Kritik for det fra de Sider, som selv gør det samme, men er meget ømfindtlige, naar man begynder at pille ved deres Ufejlbarehed. Jeg har sagt, at Regeringen over for mange af de Opgaver, som har foreligget, er svag, den har meget tilbage for at løse disse Opgaver. Men jeg har ligeledes sagt — det vil jeg gerne ogsaa sige her, for at det kan blive ordret refereret i Tidenden —, at det er ikke en Kritik af mine Kolleger i Ministeriet, hverken med Hensyn til deres Dygtighed eller deres Hæderlighed, men det er en Paapegelse af, at den Uensartethed, politisk set, som er i Regeringen, lammer den og gør den magtesløs over for mange af de politiske Opgaver, som skal løses, og som det er nødvendigt at faa løst snarest muligt.

Maa jeg her gøre en Bemærkning til den højtærede Statsminister. Jeg har fremført noget lignende Tanker paa et Møde, som ganske vist var et lukket Møde, men det gør mindre til Sagen; hvad jeg har sagt i et lukket Møde, vil jeg selvfølgelig ogsaa staa ved offentligt. Jeg maa dog indrømme, at den Form, mine Udtalelser har faaet, kan give det Udseende af, at det drejede sig om en Underkendelse af den nuværende Statsministers Ævne og Dygtighed. Det var ikke min Mening, og jeg mener ogsaa, mine Ord kan forstaas anderledes; men jeg indrømmer, at saadan kan det forstaas. Jeg anerkender fuldt ud, jeg kan sige, at jeg næsten beundrer den højtærede Statsministers Dygtighed, hans Redelighed og Hæder-

lighed, men hans Politik er jeg ikke enig i, og jeg synes ikke, de Resultater, han har naaet med den Regering, han har, har været af en saadan Natur, at man kan rose dem paa alle Felter; der har været Tilfælde, hvor Regeringen ikke var i Stand til at løse sine Opgaver. Det har jeg tilladt mig at paapege, og jeg tror ikke, vi tager nogen Skade af at se en lille Smule af de Fejl, vi selv har.

Med Hensyn til den finansielle Situation, som den højtærede Finansminister var inde paa, vil jeg gerne sige, at jeg ikke kan se rettere end, at den Betragtning, Ministeren gjorde gældende, vidner om, at han ikke rigtig ved, hvad en Finansministers Opgave er. Det er ikke hans Opgave jævnsides med Rigsdagsmænd eller Ministerkolleger at varetage den finansielle Situation her i Landet, det er derimod at tage Føringen, og det er dermed ogsaa først og fremmest at tage Ansvaret. Hvis den Mand, der tager Føringen, ikke ved, hvor han vil hen, og hvilke Midler han har at raade over, kan han efter min Mening ikke være førende i finansiell Henseende og derfor heller ikke være Finansminister, for det er, hvad der kræves af en Fører, og jeg gad nok vide, om nogen Rigsdagsmand, om noget Regeringsmedlem, fordi de piller en eller anden Bevilling ned, har Overblik over Situationen, hvis der ikke er Rimelighed i selve den finansielle Plan, som den højtærede Finansminister skulde angive. Jeg har udtalt baade i Regeringen og ogsaa paa Møder, at paa dette Felt føler jeg mig meget usikker, fordi jeg ikke ved, om den højtærede Finansminister selv har gjort sig klart, hvordan vi staaer i det, saa at han kan holde sig selv og os andre bekendt dermed, hvad jeg for lang Tid siden har anmodet ham om. Det kan være vanskeligt, det skal jeg villigt indrømme, men hvorvidt han har gjort et Forsøg paa det, skal jeg ikke kunne sige. I hvert Fald er der ikke kommet noget ud af det, vi har intet faaet at vide om, hvad det er for Forpligtelser, vi har, hvad det er for Udsigter, vi har, til at faa Penge ind, saa at vi kunde danne os et vist Skøn over, hvilke økonomiske Byrder Samfundet er i Stand til at bære.

Hvis Udsigterne til Indtægter er for smaa, saa maa vi se i Forening at overveje, hvilke Udgifter der er mest nødvendige, og hvilke der er mindre nødvendige eller kan undværes, selv om de i og for sig var ønskelige. Man kan imidlertid ikke føre Finanspolitik ved pludselig at tage en Bevilling hist og en anden her uden et samlet Overblik over Budgettet, og det er netop denne Situation, forekommer det mig, vi befinder os i, som vi hurtigst muligt skal